

Stk. 2. De af sundhedskommissionerne i medfør af sundhedsvedtægternes bestemmelser om boligtilsyn truffene beslutninger kan af ejeren påklages til det i henhold til § 9 i lov nr. 000 af 00. 0000 (byggelov for købstæderne og landet) oprettede amtsbygningsråd. Påklage, der skal ske inden 4 uger efter, at der er givet ejeren meddelelse om beslutningen, har opsættende virkning, indtil amtsbygningsrådets afgørelse foreligger.

§ 34. Det påhviler den faste skorstensfejer i forbindelse med det årlige brandsyn at påse, at de i § 33, stk. 1, nævnte bygninger ikke ved deres indretning eller ved deres tilstand udsætter de personer, som opholder sig i ejendommen, for særlig fare i brandtilfælde. Bestemmelserne i § 10 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Skønner skorstensfejeren, at særlig fare som nævnt i stk. 1 foreligger, skal han indberette forholdet til politimesteren, der indstiller sagen til vedkommende amtsbygningsråd. Amtsbygningsrådet kan meddele ejeren påbud om afhjælpning af forefundne mangler eller forbud mod benyttelse af en

bygning eller del af en bygning til beboelse eller ophold for mennesker.

Stk. 3. De af amtsbygningsrådene i medfør af stk. 2 truffene beslutninger kan af ejeren påklages til boligministeren. Påklage, der skal ske inden 4 uger efter, at der er givet ejeren meddelelse om beslutningen, har opsættende virkning, indtil boligministerens afgørelse foreligger.

§ 35. Den myndighed, der meddeler forbud mod hel eller delvis benyttelse af en bygning til beboelse eller ophold i medfør af sundhedsvedtægternes bestemmelser om boligtilsyn eller denne lovs § 34, stk. 2, skal samtidig foranledige forbudet tinglyst på den pågældende ejendom.

Kap. VIII.

Ikrafttræden.

§ 36. Denne lov træder i kraft den Samtidig ophæves §§ 1-23 i lov nr. 212 af 31. maj 1939 om boligtilsyn og sanering af usunde bydele.

Bemærkninger til lovforslaget.

Indledning.

Ved lov nr. 212 af 31. maj 1939 om boligtilsyn og sanering af usunde bydele — i det følgende benævnt 1939-loven — blev der indført bestemmelser, som på grundlag af et almindeligt tilsyn med bygninger, der anvendes til bolig eller ophold for mennesker, tog sigte på at forhindre denne benyttelse, når den frembyder sundhedsfare eller særlig fare i tilfælde af ildebrand.

Endvidere blev der tilvejebragt hjemmel til ved kommunal foranstaltning at sanere usunde og brandfarlige bydele, idet der blev givet kommunerne adgang til at ekspropriere de af en saneringsplan omfattede ejendomme og mulighed for fra staten at opnå lån og delvis tilskud til dækning af de med saneringen forbundne udgifter.

Med bestemmelserne i 1939-loven blev tilvejebragt et bedre grundlag end det i lovgivningen hidtil foreliggende for en indsats fra det offentliges side på det bolighygiejniske område med henblik på en bedring af forholdene i allerede eksisterende bebyggelse. Loven erstattede inden for sit område

sundhedslovgivningens bestemmelser med tilsvarende formål og virkede som et supplement til den almindelige bygningslovgivning, hvis bestemmelser i første række tager sigte på nybyggeriet, og som kun i begrænset omfang tillige har hensyn til forholdene i allerede bestående bebyggelse.

Kort efter at 1939-loven var trådt i kraft udbrød den 2. verdenskrig, og de vanskelige forhold for byggeriet og dermed for boligforsyningen under og i de nærmeste år efter krigen medførte, at boligtilsyns- og saneringsvirksomheden kun fik et meget begrænset omfang. Alligevel blev det muligt at indhøste visse erfaringer om lovens egnethed til at løse de stillede opgaver, og allerede i 1946 påpegede boligtilsynsrådet det ønskelige i, at loven blev taget op til revision, og senere — i 1948 — rettede boligkommissionerne i Ålborg, Århus, København, Odense og Randers en fælles henvendelse til ministeriet om en lovrevision.

På baggrund af disse henvendelser nedsatte det daværende ministerium for byggeri og boligvæsen den 22. oktober 1949 en kommission til at